

A beteljesedés közel van, aki szomjúhozik, jöjjön

Jel 22,6-21

Epilógus Jel 22,6-21

János apostol, mint a könyv szerzője a befejezésben a prológus gondolatait ismét feleleveníti. Az epilógusban summázza az egész könyv üzenetét. Nehéz dolog egy könyvnek a végét megírni. János evangéliumának is két befejezése van, mivel 20,31-ben véget ér az evangélium, és János apostol halála után a tanítványai hozzáillesztették még a 21. fejezetet. Az apokalipszis befejezése megismétli mindazokat a fontos dolgokat, amelyek a könyvben szerepelnek.

Megmagyarázás, értelmezés

Az angyal magyarázza meg Jánosnak a látottakat, „e beszédek hívek és igazak” melyeket látál és hallottál. A könyv utolsó szakasza egyben a korábbiakban leírt prófécia hitelességének ismételt megerősítése. Az ég és a föld el fognak múlni, de az itt elhangzottak sohasem veszítenek a jelentőségükből. A szent próféták Istene küldte el Jánoshoz az angyalt, aki megerősíti őt, és segíti a látottak értelmezésében. A prófétának – Jánosnak – Isten segítségével küldi el az angyalt. János írásaiban ugyanaz a Lélek munkálkodik, mint a régi nagy próféták életében. Jézus maga üzen a tekercest olvasók számára, hogy eljön hamar, és boldog, aki megtartja e könyv próféciainak beszédét. Minden generációnak szól, nem csupán a hét kis-ázsiai gyülekezet tagjainak, hanem minden korszak hűséges és állhatatos tagjainak. A prológusban 1,3 is boldognak mondja azokat, akik olvassák a könyvet.

Boldogok akarunk lenni? Nem akkor leszünk boldogok, ha több lesz a fizetésünk. Nem is akkor leszünk boldogok, ha vágyaink néha teljeseznek, hanem akkor, amikor a prófécia szavainak igazat és hitelt adunk. Nagyon érdekes, hogy a Jelenések könyvében hat boldogmondás van elhelyezve. „Ímé eljövök hamar” Jel 22,7a

János apostol veszi át a szót

János hallott és látott. Sajnos mi nem hallunk és látunk. Nem akarunk prófétai helyzetbe kerülni, ezért elmenekülünk a hallás és látás felelőssége elől. Annyira megrendült a hallott és látott dolgok valóságától János apostol, hogy az őt kísérő angyal lábaihoz leborult. Megismétlődik a 19,10 jelenete. Az angyal figyelmeztette, hogy ezt ne tegye, mert ő is szolgatárs. János ezzel a jelenettel is figyelmeztette az utolsó idők generációit, hogy személyeknek nem lehet olyan dicsőséget adni, ami csak Istent illeti meg. Valóban a világunkban olyan tiszteletet kapnak és adnak emberek, országok, elnökök, amely egyedül Istent, mint teremtőt illetné meg. Szólt az őskeresztényeknek, hogy nem lehet a császárimádatban részt venni úgy, hogy Istent ne sértenék és bántanak meg. Szól a későbbi és mai kor embereinek, hogy csak az: Istent imádd. Világos és egyértelmű állásfoglalás ez minden keresztény számára. Ebben a szakaszban János háromszor írja le az Isten kifejezést.

Istent imádd: ne a munkádat, ne az életedet, ne a fiatalságodat, ne a tehetségedet, ne az egyházadat, vagy annak vezetőjét, ne imádj semmi mást Istenen kívül. Az ószövetségi Dekalógus – a Tízparancsolat – is ezt mondja. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem. Vannak-e idegen isteneink az Úr mellett? Ezt követően János befejezte az apokaliptikus írást. Nincs több kódolás, nincs több körülírás. Ezt követően János úgy fogalmaz, mint ahogy az evangélisták és apostolok beszéltek.

Jel 22,10-11 Gondolatai

Teljes kontrasztban áll ez a szakasz a Dán 8,26 és 12,4 gondolataival. Dánielnél egy határozott bepecsételésre kap utasítást a próféta, a Jel könyvében pedig ennek az ellenkezőjét olvas-

suk. Ne pecsételd be a könyvet... mert az idő közel van. Az idő teljesen más, mint Dániel idejében. Persze vannak hasonlóságok is! A jeruzsálemi templom romokban volt, mind Dániel, mind János apostol idejében. Jel 5. fejezetében János látta, hogy Jézus volt egyedül méltó feltörni a pecsétet. Amit Krisztus kinyitott, azt senki be nem zárhatja. János is ezért kapott egyértelmű kijelentést, a pecsétekre vonatkozólag. Amikor elfeledkezünk az idő közelségéről, akkor mi magunk bepecsételjük a Jelenések könyvét, amelyre Isten azt mondta ne pecsételd be. Bepecsételjük akkor is, amikor nem olvassuk, és nem tanulmányozzuk az apokalipszis írását.

Az életben válik külön az igaz a hamistól, a szent a profántól. A templom falai között talán nincsen olyan erős kontraszt közöttünk, mint a hétköznapokban. Nem az a kérdés, hogy szent vagyok-e, hanem az, hogy egyáltalán szent akarok-e lenni? Nem az a kérdés, hogy igaz vagyok-e, hanem az, hogy igaz akarok-e lenni?! A világunk e két irányban polarizálódik: igazság és szentség. Nem elég, ha egy jellemtulajdonság van meg bennem a kettőből. Az egyikből következik a másik. Az igazságból következik a szentség. És nem a szentségből az igazság. Ezt keverik össze oly sokan a vallásos életben. Nincs elkésőbb látvány, mint amikor a szentséget és a profánt összekeverik egyesek. És még büszkéek is arra, hogy ilyen dolgot tettek.

Ímé hamar eljövök Jel 22,12-13

A könyv üzenete nem János kezében összpontosul össze, hanem Jézus hatalma alá tartozik. Jánostól átveszi a szót maga Jézus. A jutalom az ő kezében van. Mindenki azt fogja kapni, amit megérdemel. Milyen jutalomra számíthat Istentől? Nem arra gondoltam, hogy milyen jutalmat adnál az előtted ülőnek, vagy a barátodnak a gyülekezetből, hanem azt kérdezem: milyen jutalomra számíthat Istentől? Bár tudjuk az újszövetségi tanítás alapján, hogy az üdvösség nem emberi cselekedetek által kiérdemelt jogszerű adomány lesz Isten részéről.

Jézus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Jelenti ez azt is, hogy Jézus kontrollja alatt áll a világunk. Nem a bankok, a katonai hatalmak, nem a nagyhatalmak elnökei mondják ki a végző szót, hanem Jézus. A jövő bizonytalannak tűnik, mondja egy üldözött kisebbség képviselője János apostol, aki majd száz éves, de ne a bizonytalanságot, hanem a boldogságot lássuk meg benne.

Kik a boldogok és kik azok akik kint maradnak?

Boldogok, akik megtartják a parancsolatokat! Melyiket? Egyet? Ötöt? Hetet? Kilencet? Nem, mind a tízet! Legalábbis kísérletet tesznek a parancsolatok egyetemes megtartására. Nem válogatnak, nem tartják egyiket a másikinál fontosabbnak, nem találnak ki újat. Hanem azokat tartják meg, amelyeket Isten az ujjával írt fel a kőtáblákra.

Joguk legyen az élet fájához, kegyelem által, Krisztuson keresztül. A kegyelmet is a jog biztosítja, mindenhol. Jog nélkül nincs kegyelem. Kegyelem a jogból sarjad, és növekszik ki.

Élet fájához legyen joguk. A történelem célhoz ér. Ádám késői utódai visszatérnek az élet fájához.

Bemehessenek a kapukon a városba. Az aranykapu most be van falazva Jeruzsálem falain. Az egyik török pasa megijedt, amikor hallotta, hogy a zsidók messiása az arany kapun fog megérkezni a városba és befalaztatta. Akkor megnyílnak a kapuk, és az igazak bemehetnek a városba. Van-e kedved bemenni a városba? Elmenni az élet fájához. Szakítani a gyümölcséből.

Nem lehet elvenni semmit ami a könyvben van

Mózes azzal búcsúzott Izraeltől, hogy se hozzá ne tegyenek, se el ne vegyenek semmit, amit Isten megparancsolt nekik. Nagy kérdés, mit vettem el abból, amit Isten parancsolt számomra?